

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Qui contemplatur Christum Jesum in terra, invenit hîc suam
beatitudinem, sicut Sancti aspiciendo essentiam Dei in cœlo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

nem! tam divinum est, tamque prodigiosum, ut in admirationem raperet ipsos Angelos.

Dum bonus noster Ecclesiasticus explanabat profunda hæc Theologiæ mysticæ arcana, suavissimâ quâdam ratione, quæ ostendebat id experimento ipsum capere, quod dicebat, advertebatur facies alterius prorsus immutata; oculi ipsius diffuebant lachrymis, motus sentiebat occultos, quibus atollebatur ad nescio quid magnum, quod videbat aliquantulum, sed capere non poterat: *Quomodo possunt hæc fieri?* Eheu! quâ ratione deveniri huc potest? ingemiscens exclamabat, & repetebat verba Christi Jesu ad Nicodemum. Quam beata est anima, quæ manducavit semel duntaxat cœleste hoc manna in regno Dei! Verum est, inquit ipsi Ecclesiasticus, sed manna hoc est abscon-

ditum, quod gustare oportet, ut cognoscatur; & nemo gustare id potest, nisi ipsemet DEus hoc ipsi largiatur; & DEus id nemini largitur, nisi illi, qui vicerit per diuturnam experientiam & inviolabilem fidelitatem omnes adversarios gloriæ suæ, qui impediunt, ne plene regnare possit in anima: *Vincenti dabo manna absconditum.* O quantas oportet sufferre mortes, antequam pertingatur ad hoc vitæ principium, ubi anima vere gustat Deum, non tantum in donis suis, sed in seipso, & per seipsum immediate! remansit ad hæc verba immobilis, & sublatis in cœlum luminibus. Sed nos rogavimus ipsum, ut pergeret communicare nobis datam sibi à Deo cognitionem ac cœli lumina; & ecce, quid adjunxerit, quo finem dedit toti consultationi.

ARGUMENTUM.

Qui contempletur Christum Jesum in terra, invenit hinc suam beatitudinem, sicut Sancti aspiciendô essentiam DEI in cœlo.

ARTICULUS VI.

Vera beatitudo nostrorum animarum est eadem & valde diversa in cœlo & in terra.

Quid opus est, ut aliquis sit beatus, nisi ut videat Deum de facie ad faciem eundem Deum, quem Sancti vident in cœlis. An ergo asseveranter dicere non possim, me jamjam esse beatum? Verum est, quod

videant ipsi in cœlis eum gloriæ & Majestatis splendore circumfusum: Et in hoc consistit ipsorum beatitudo, eò quod hæc visio procul ab ipsis fuget omnia & calamitatum genera, ipsisque consignet infiniti possessio-

N 2

nem

nem boni. Intueor econtra in terris ipsum totum circumdatum injuriis, opprobriis, humiliationibus, doloribus, paupertate, & omnis generis miseriis; & in hoc ipso vera mea consistit beatitudo; eò quòd hæc Dei visio me doceat modum inveniendi summam felicitatem meam, in medio omnium miseriarum præsentis vitæ.

Efflagitabat olim sanctus Rex David à Deo, ut magnam sibi impenderet misericordiam: *Miserere mei DEUS secundum magnam misericordiam tuam.* Propheta hic erat, qui postulabat à DEO abundantiam gratiarum, quam nondum habebant in veteri Testamento, sed quam ipse prævidebat, nos habituros per mysterium Incarnationis Verbi. Non habebat Deus pro hominibus veteris Testamenti, nisi parvam misericordiam, nobis autem reservavit misericordiam magnam: parva misericordia consistebat in liberando illos à miseriis suis humanis, ut redderet ipsos beatos; & magna misericordia consistit in reddendo nos summè beatos, maximamque nobis conferendo felicitatem inter omnes vitæ humanæ misérias.

Liberare homines à paupertate, ipsisque elargiri divitias, erudere ipsos è servitute, restituere illos libertati, custodire ipsos à persecutionibus, & beare ipsos vi-

toriiis contra inimicos suos; locupletare illos pace, sanitate, & omnibus vitæ suavitatibus, repellendo ab ipsis misérias, inseparabiles vitæ & conditionis nostræ humanæ comites; erat gratia veteris Testamenti, & amabilis effectus misericordiæ Dei; nihilominus non nisi misericordiæ parvæ. Sed relinquere homines in paupertate, in humiliatione, in persecutionibus, in doloribus & miseriarum inundatione; facere, ut in gravissimis adversitatibus & amaritudinibus perfectam inveniant felicitatem, qua oblectentur tam plenè, ut conditionem suam mutare nollent, nec sibi optarent meliorem; efficere tandem, ut reperiant in morte vitam: Ecce tibi gratiam novi Testamenti, & admirabilem triumphum magnæ misericordiæ Dei supra animas nostras. Sanctissimi quique veteris Testamenti dicebant cum Tobia: Excipe me, Domine, ex hac abyssu miseriarum, cui immeristi me: *Et praecepe in pace recipi spiritum meum;* expedit enim mihi mori magis, quam vivere. Sed à bonis Dei servis in novo Testamento tam procul abest, petere liberationem ab afflictionibus suis, ut potius illarum efflagitent augmentum: Fac me participem crucis tuæ, ô bone JEsu, amabilis mi Salvator; tuarum mihi propina calicem amaritudinum, in qui-

2.

Omne
ria, po
vifa t
perfor
Homi
ceperu
mari 8

Ante
Christu
giebat
minera
post illu
sam qu

Tobi

2. Cor. 1.

in quibus meam invenio consolationem, meam felicitatem; dicunt ipsi potius cum magno Apostolo: *Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra*, quod idioma est & desiderium hominibus incognitum ante Incarnationis mysterium.

Quamdiu homines non vident Deum pauperem, Deum contemptum & ignominie oneratum, Deum patientem persecutiones, injurias, dolores, & mortem ipsam, capere & credere non potuerunt, magnum quidpiam aut amabile latere in omnibus hisce rebus, à quibus summè ipsa abhorreat natura. Sed postquam viderunt ipsas esse elevatas, & quasi portatas in triumpho à propria DEI, quem adorant, persona; in ceperunt respicere illas cum reverentia, vel res pretiosas & sacras, & quasi ipsa divinitate donatas: æstimârunt magnam felicitatem, quod antea non nisi velut magnam aspiciabant calamitatem ac miseriam; & in ipsis miseris solidam gustare didicerunt felicitatem ac solatium; contemnebant divitias & voluntariam profitebantur paupertatem; abiciebant delicias, & pœnitentiæ amplectebantur austeritates; fugiebant honores & sectabantur contemptus; fastidiebant vitam præsentem, & tenebantur desiderio mortis, ut frui liceret Deo. O

Deus! quod prodigium est hoc? & quàm speciosus magnæ misericordiæ Dei triumphus, meam solidâsse in propriis meis miseris felicitatem, & effecisse, ut mala, quæ extorquebant mihi gemitus, mihi fontes essent omnis felicitatis & consolationis! Et mysterium Incarnationis est, unde

Suaves fructus tamque jucundos cœtus considerationis Christi. Anima, quæ festi Jesu. rix hujus considerationi invigilat, & contemplationis suæ scopum sibi præfigit Christum Jesum in terra, hic suam inveniet beatitudinem.

Ad quale nam genus beatitudinis? interpellat ipsum Medicus: Quando Boëtius definit nobis beatitudinem, affirmat, quod sit *Status omnium bonorum aggregatione perfectus*; aggregatio omnium bonorum, quæ oblectare & satiare possint animam. Et quando contempler Christum Jesum, non video nisi aggregationem bonorum & malorum; bonorum infinitorum in ipsius divinitate, malorum innumerorum in ipsius Humanitate: Si bona consolantur, mala affligunt: an vera beatitudo æstimari possit, quæ non omnia fugat & repellit malorum genera? sed cuncta hæc mala, respondet alter, nonnè sunt æta in exilium, quando immerguntur omnia in divinitatem, quæ bonum est in-

N 3

finitum?

Omnes miseria, postquam visæ sunt in persona DEI-Hominis, in ceperunt æstimari & amari.

Ante Christum fiebat miseriam post illam

Tob.

finitum? Omnes miseræ ipsius etiam inferni, licet omnium malorum teneant fastigium, converterentur in dulces paradisi, si tolerans illas unico solo fruere- tur parvo visionis Dei radio. Quæ igitur verisimilitudo, quod illæ in terris, quæ longè minores sunt, impediunt beatitudinem animæ contemplantis Christum Jesum, & aspicientis in adoranda ipsius persona easdem, quas patitur afflictiones, quæ tali ratione convertuntur in bona, ut nostra fiant fons & origo felicitatis.

Humanitas sancta Christi Jesu nonne semper beata fuerat in medio magni oceani omnium amaritudinum, quibus tota obruta & circumfusa erat, ex eo, quod habuerit unionem intimam & perfectissimam, quæ possibilis sit cum divinitate? Observa bene, quod dicam. Quæ unio & communicatio magis intima excogitare potest, quam si dicam: Cedo tibi propriam meam personam, quo fiat, ut tu sis ego, & ego sim tu. Amantes ingeniosi ad exprimendum emphaticè intimam suorum unionem cordium, celebrem redderunt hanc parœmiam, quæ significetur, ipsorum iudicio, quod dici potest hoc in argumento perfectissimum: *Amicus alter ego*. Sed ecce tibi, quod longè excedat id omne, quod ipsi cogitare potuerunt.

Amicus meus est alter ego.

Siquidem non satis est hoc, ad exprimendam omnem veritatem, unionis intimæ & communicationis ineffabilis, quæ DEUS communicavit seipsum homini in Mysterio Incarnationis, si dicatur solummodò: *Amicus alter ego*. Nimis parum dicit, si loquaris de admirabili unione Dei & Hominis in Persona Jesu Christi: audi ipsosmet invicem loquentes, & videbis, an ita sua sensa sint explicaturi. Si homo loqueretur Deo in adoranda hac Persona, an diceret: Tu es alter ego? Non, hoc enim dicere vellet: Tu es alia persona, quam ego; & hoc verum non est: Et si Deus loqueretur homini, an diceret illi: Tu es alter ego? Non, hoc enim vellet innuere: Tu es altera persona, quam ego; & hoc à veritate dissonat; siquidem Deus & Homo in Jesu Christo non sunt nisi una eademque persona. Omnes cæteri amantes dicere quidem possunt; *Amicus alter ego*; eò quod duæ sint personæ: sed Deus & Homo in Jesu Christo dicerent potius: *Amicus iterum ego*. Quid est Deus in te, ô divine Jesu? Est ego ipse: Et quid est homo in te? Est iterum ego ipse. Sed DEUS est infinità ratione beatus, & homo est innumeris afflictionibus & adversitatibus totus opletus; nulla refert, hoc enim omne aliud non est, quam ego ipse.

Delici
ctæ h
tatis u
Divin

Jesus Christus
dicit: Amicus
meus est
ego.

ipse. O unio prorsus stupenda!
O unitas omnino prodigiosa!
Unio naturarum, unitas personarum, quam es admirabilis!
Tu quidem dicere potes, O Jesu, divino Patri tuo, quem infinita ratione amas: Tu es alter ego. Verum non sufficit ad exprimendum amorem & unionem incomprehensibilem, quam habere desideras cum homine in ineffabili mysterio Incarnationis, si solummodo dicas: Tu es alter ego; sed oportet te absolute dicere: *Tu es ipse ego; vel Tu es iterum ego.*

Sed comprehendere quis posset infinitas delicias beatitudinis, quam potitur tua sanctissima Humanitas, O Jesu! quando sic fruitur Divinitate, cum qua non nisi eandem constituit personam? siquidem ingens anima tua, tota quanta absorpta & immersa est torrenti ineffabilium gaudiorum divini Patris tui. Omnes intellectus tum hominum tum Angelorum comprehendere non possent, nec amplitudinem, nec sublimitatem bonorum, quae possides per hanc tam intimam cum Divinitate unionem, cui totus immergeris, a qua totus absorberis. O Jesu, adoro infinitas delicias tuas, admiror illas, extollo illas coram

Angelis, coram hominibus, & coram omnibus creaturis. Tu non solum bibis illas ex fonte, sed totus immersus es illis, modo tam sublimi, tam ineffabili, ut cognoscatur a nemine, nisi a te solo. O Jesu! quam optarem videre te sic totum immersum deliciis aeternis in sinu divinitatis, cum qua es Personarum una! quam vellem omnes animas, quae cognoscunt te, quaeque amant te, laetari ex illis, & congratulari felicitati tuae! dicendum omnino est, omnes illas, quae non summo ex illis perfunduntur gaudio, haudquaquam amare te.

Hic Medicus affectuosissime amplexans bonum nostrum Ecclesiasticum: Fateor Domine, inquit ipsi, perpetuo me tibi obstructum fore; siquidem maximo demulisti me solatio, dum ita luculenter declarasti mihi sublimitia ineffabilis hujus Mysterii arcana, quorum Majestas me primitus concusserat horrore. Verum dum paulisper refecisti me, adauxisti famem meam: restaret pro integra mea consolatione, etiam nosse, quam ratione id adimpletum sit, cujus declarationem in prima promiseras

Consultatione te facturum.

CON-

Deliciae sanctae humanitatis unitae Divinitati,

fus Christi
te: Amicit
us est in
ego.